

LBRIS | We know
Books

Guide to Passion and Property

Kate Moore

Copyright © 2018 Kate Moore

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ghidul iubitelor cumiști

Kate Moore

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, KATE

Ghidul iubitelor cumiști / Kate Moore

trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8941-2

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

KATE MOORE

*Ghidul
iubitelor cumiști*

Traducere din limba engleză

Liliana Dănescu

LITERA

București

A aruncat o privire rapidă prin sufragerie și s-a rugat ca micile imperfecțiuni ale acesteia să fie trecute cu vederea, grație companiei plăcute, și a coborât să-și întâmpine oaspeții.

Clientela obișnuită, formată din bărbați de prin împrejurimi, care se strâneau pentru băutura și pipa zilnică, a amuțit, holbându-se la vizitatorii care se aflau în holul de la intrare, de parcă s-ar fi ridicat brusc o cortină invizibilă, dezvăluind un număr de magie pus în scenă la târgul din St. Botolph.

De cealaltă parte, doamnele nu i-au băgat în seamă pe cei care stăteau așezați la mese.

Gemelele Cassandra și Cordelia Fawkener, îmbrăcate în mantii de un verde-închis, căptușite cu blană, erau concentrate să-și scoată mânușile albastre, micuțe, potrivite mai degrabă pentru copii, și bonetele negre. Surorile se făceau remarcate datorită obiceiului lor de a se îmbrăca în ținute identice, de la care nu s-au abătut vreme de douăzeci de ani, de la primele lor apariții în societate.

Doar Margaret Leach s-a întors spre Lucy cu un zâmbet larg și și-a deschis brațele spre ea. Lucy a acceptat fără ezitare îmbrățișarea prietenei ei. O succesiune rapidă de amintiri i-a trecut prin minte. Margaret dăduse dovadă de bunătate și înțelepciune ori de câte ori, în anii ei de școală, se aduceau în discuție legăturile de familie. Lucy a ajuns să aprecieze natura deosebit de feminină a unei astfel de alinări. Pe când încă mai trăia, Papa o bătuse pe umăr și îi spusese că într-o zi va deveni o lady. Și bătrânul Adam i-a strâns în tăcere mâna o dată, când a simțit că suferea. Dar prietena ei Margaret știa când să o țină în brațe.

Învăluită în acea îmbrățișare familiară, sprijinită de un piept ca-tifelat și parfumat, Lucy a simțit că lacrimile pe care și le înfrânase până atunci erau pe cale să se reverse. S-a retras din îmbrățișare. Lacrimile puteau aștepta.

– Dragă Lucy, a început Cassandra, întorcându-se cu spatele la camera plină de priviri curioase, am fost atât de îngrijorate!

Lucy i-a răspuns cu un zâmbet.

– Nu trebuia, deși cred că, în realitate, abia ați așteptat să vă returnez cel de-al treilea volum al romanului de dragoste scris de doamna Raby.

– Doar la gândul că ești aici singură, copilă, a adăugat Cassandra, lăsându-și mantia să cadă pe stiva de haine din ce în ce mai mare din brațele lacheului.

– Și poți să te convingi și singură că nu este adevărat.

Cordelia i-a întins un pachet învelit în hârtie maro.

– Lucy, ți-am adus un cadou. Trebuie să-l deschizi.

– Nu grăbi fata, Cordelia, a îndemnat-o Cassandra.

Lucy i-a mulțumit Cordeliei și a luat pachetul.

– Am pregătit o cameră separată pentru masa noastră.

Doamnele au schimbat o privire de vădită ușurare și au întors spatele celor așezați la bănci.

În timp ce urcau scările, Lucy s-a oprit o clipă să o cheme pe Hannah și să-i ceară să-l ajute pe lacheu cu mantiile, transmițându-i totodată acestuia că era liber să meargă la bar sau la grajduri.

În cămăruța pe care ea, ajutată de Hannah și Ariel, făcuse tot posibilul să o pună la punct, doamnele studiau aperitivele reci, pe care doamna Vell, bucătăreasa hanului, decisese să le servească la masa de prânz dintr-o zi de duminică. Plăcintă cu carne de porumbel, limbă feliată, ouă murate și o budincă strălucitoare de caise umpleau cele mai bune farfurii ale hanului, aranjate pe o față de masă imaculată de in, cu linguri argintii strălucitoare pentru servit.

În timp ce doamnele își umpleau farfuriile, Lucy a turnat în pahare un lichior de zmeură obținut cu greu de la doamna Vell.

– Sper că nu ți-am creat prea multe probleme, a spus Margaret, uitându-se deasupra bufetului.

Lucy a văzut cum privirea acesteia a surprins o pată de apă îngălbenită, ca niște franjuri dantelate deasupra ferestrei arcuite.

– Deloc, a răspuns Lucy, străduindu-se să uite insistențele ei pe lângă doamna Vell de a se abate puțin de la principiile ei de viață. Sunt aperitive reci, deoarece bucătăreasa noastră are niște principii ferme în privința gătitului în ziua de duminică.

Doamnele s-au așezat la masă și au ales cu grijă mâncarea.

– Ți-am simțit lipsa la slujbe, draga mea. Micul nostru grup de cititori nu este complet fără tine, a spus Margaret.

Grupul lor se autoîntitulase Biblioteca din Ultima Strană, după obiceiul lor de a face schimb de romane după slujbe, în fiecare săptămână, la capela de pe South Audley Street. Lucy nu se mai alăturase grupului de două săptămâni, de la moartea tatălui ei.

– Dar ți-am adus o carte, a adăugat Cordelia, întrerupându-se când a simțit privirea surorii ei. Cassandra dragă, serios acum,

Lucy poate observa și fără să deschidă pachetul că este vorba despre o carte și, mă rog, ce altceva i-am mai fi putut noi aduce?

Majoritatea oamenilor nu putea să le deosebească pe gemenele elegante cu părul negru până când nu vorbeau. Abia după aceea, personalitatea puternică a Cassandrei ieșea în evidență, iar cei din jur puteau remarca bărbia voluntară și modul în care-și arcuia sprâncenele. Pe de altă parte, dorința Cordeliei de a se face agreabilă te făcea să-i observi expresia blândă a gurii și a ochilor.

– Totuși, Cordelia, a spus Cassandra, întorcându-se către Lucy. Înainte de a ajunge la carte, trebuie să vorbim despre situația ta, fată dragă.

– Situația mea?

Lucy a rămas cu furculița în aer, deasupra unui ou murat. Acesta era un cuvânt ales cu atenție, un cuvânt care indica faptul că exista o problemă care trebuia rezolvată, ceva care putea fi remediat, modificat sau îmbunătățit, așa cum ai curăța un coș de fum înnegrit sau ai da la o parte un scaun din calea unui curent de aer rece.

Cele trei doamne au dat din cap la unison. Cassandra s-a uitat la celelalte două doamne și a primit aprobarea lor tacită de a continua.

– Cred că îți dai seama că trebuie să pleci de aici.

Lucy și-a pus furculița jos și și-a strecurat mâna în poală. Nu voia ca prietenele ei să-i vadă tremurul mâinii. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că ele considerau hanul un mediu total nepotrivit pentru o lady care făcea parte din anturajul lor.

– Da, acum că dragul tău tată s-a prăpădit, a adăugat Cordelia, nu mai poți să locuiești într-un han de țară.

– Dar hanul este casa mea. Aici locuiesc.

– Desigur, așa erai obișnuită, a spus Cordelia, când trăia tatăl tău. Cu toate acestea, o doamnă de familie bună nu stă într-un local public fără a avea o relație cu un bărbat care să locuiască acolo și, nici într-un caz, fără o însoțitoare de sex feminin.

– Dar, în mod cert, cazul meu este diferit, deoarece acum eu sunt proprietara hanului.

Lucy o urmărea pe Margaret în căutarea unui semn că prietena ei cea mai dragă era de partea ei în această problemă, dar Margaret părea concentrată să taie o felie de limbă în cele mai mici bucățele posibile.

Margaret fusese profesoară la Seminarul doamnei Thwayte pentru Domnișoare, din Hammersmith, până în momentul în care își părăsise postul, alegând să devină însoțitoarea mamei în vârstă a gemenelor, Lady Eliza Fawkenor. Margaret a fost cea care a prezentat-o pe Lucy gemenelor și grupului Biblioteca din Ultima Strană.

Cassandra și-a împins farfuria neatinsă deoparte.

– Lucy, ești o femeie care are a moștenit o... proprietate. O să vinzi hanul, desigur, a afirmat ea.

– Să vând... hanul?

Lucy aproape că spusese „să-mi vând casa“, dar și-a dat seama că prietenele ei nici măcar nu ar asculta-o dacă le-ar zice că acest loc, cu zgomotul și agitația lui, cu mobilierul rustic și cu atmosfera primitoare, dar modestă, reprezenta căminul ei.

– Odată vândut, poți să folosești banii obținuți pentru a-ți face o zestre, a continuat Cassandra.

Lucy s-a uitat la cele trei fețe serioase, cu expresiile lor sigure. În spatele lor, ramura de forșiția ascundea tapetul decojit. Și ele aveau un plan pentru a masca orice neajunsuri care ar fi putut umbri debutul ei în societate, mai bine zis faptul că era fiica unui hangiu și fost pugilist.

La școală, o fată, Amelia Fox, se autoproclamase expertă în analiza arborelui genealogic al tuturor colegelor. „Originile tale îți trasează destinul“, obișnuia ea să spună, în timp ce studia legăturile de familie ale fiecărei fete. Când venise vorba de Lucy, Amelia proclamase că nu se poate face nimic în privința tatălui ei și era mult mai convenabil să nu se știe nimic despre mama lui Lucy, pentru că, mai mult ca sigur, nu putea fi ceva de bine.

Acum, prietenele lui Lucy o sfătuiau să renunțe definitiv la originea ei controversată printr-o simplă tranzacție economică. În calitate de moștenitoare, având asigurate resursele financiare necesare, Lucy s-ar putea strecura în lumea lor ca și cum nu ar fi avut niciodată un tată, un Tom Holbrook, care fusese odată denuțit Iron Tom, în urma unui meci de box împotriva campionului en-titre de la acea dată. Era un plan bine pus la punct.

– Lucy, dragă, a îndemnat-o Cordelia, deschide cadoul pe care ți l-am adus. L-am găsit în strana noastră, exact acolo unde stai tu de obicei, și am știut imediat că este un semn.

Cordelia a împins pachetul peste masă, spre Lucy.

– Încă nu, Cordelia, a muștrat-o Cassandra. Mai întâi, să mâncăm.

Eu vă recomand această budincă. Poți să-ți complimentezi bucătăreasa, Lucy.

Căpitanul Harry Clare, fost ofițer al regimentului First Royal Dragoons¹, a deschis ușa de la Tooth and Nail, hanul din vestul Londrei, care era un popas pentru trăsurile și călătorii ce mergeau spre Dover și pe continent. A lăsat să intre o rafală de aer rece de martie, care i-a făcut pe bărbații așezați pe două șiruri lungi de bănci să-și arunce o privire în direcția lui și să-l salute zgomotos. Nu încurajase această familiaritate, dar l-au întâmpinat ca și cum ar fi fost unul de-al lor.

Și-a dat jos haina udă și pălăria și le-a atârnat într-un cuier de lângă ușă. Se cazase la han după eșecul dezastruos care dusese la închiderea clubului Pantheon. Clubul, o acoperire pentru un grup de spioni aleși pe sprânceană și care erau implicați în marele joc al Angliei împotriva fostului ei aliat, Rusia, fusese casa lui Harry timp de aproape un an, perioadă în care el și colegii săi spioni urmăriseră agenții străini care acționau la Londra.

Inchiderea neașteptată a clubului se întâmplase exact când Harry era pe cale să își îndeplinească misiunea finală și să primească recompensa promisă pentru mandatul lui de un an și o zi. În realitate însă, rămăsese fără slujbă, nevoit să se descurce de unul singur.

Era prea bătrân pentru astfel de schimbări, ținând cont de faptul că se înrolase în armată la șaptesprezece ani și participase la mai multe bătălii, începând cu cele din Spania până la cea de la Waterloo. Era pregătit să fie trimis în misiune în orice locație, de la un versant noroios până la ruinele unui castel distrus de bombardamente. Și era un om care nu dăduse greș niciodată în îndeplinirea misiunilor, chiar și a uneia la fel de misterioasă precum cea care îi fusese repartizată – de a găsi un orb care fusese singurul martor la o crimă.

L-a găsit pe surprinzătorul său martor la crimă la Tooth and Nail, unde bătrânul stătea toată ziua pe o bancă lângă ușa bucătăriei,

¹ Dragonii Regali au fost la origini o trupă de cavalerie înființată de regele Carol al II-lea în 1661 pentru a face parte din garnizoana de la Tanger.

cu mâinile ocupate cu diverse activități casnice. Bărbatul, Adam Pickersgill, avea mințile rătăcite și era puțin cam agitat. O frântură din conversația celor de pe bănci îl putea stârni pe Adam care, dintr-odată, începea să-și fluture pumnii și să strige cuvinte fără noimă până când rămânea fără voce.

Harry fusese martorul unor cazuri similare de agitație bruscă la bărbații care trecuseră prin experiența șocantă a războiului. Nu avea să-i fie ușor să obțină de la Adam acele informații care să-l ajute să elucideze crima.

Rutina zilnică a bătrânului se învătea în jurul lui Lucy Holbrook, fiica hangiuului. Era o femeie care atrăgea atenția. Privirea lui era dornică să o urmărească, cu părul ei auriu și tenul deschis, dar Harry știa cum să ignore astfel de diversivități atunci când avea o misiune de îndeplinit.

Când venise prima dată la han, făcuse o înțelegere cu hangiuul, Tom Holbrook, legată de cazarea lui. Fusese de acord ca Tom să așeze o vitrină în fața hanului cu puținele amintiri rămase din lunga campanie împotriva lui Napoleon, în schimbul unei camere confortabile.

Tom Holbrook amenajase o vitrină de sticlă la intrare pentru a expune vestigiile de război ale lui Harry, dobândite în bătălia de la Waterloo: sabia lui, o replică din bronz a vulturului pe care Alex Clark îl luase de la Garda Franceză cu ajutorul lui, articolul din *Morning Chronicle* despre isprăvile sale și o colecție de plăci Evershot care îi înfățișau pe eroii din 18 iunie 1815 – Blücher, Wellington și prințul de Orania. Deși Harry credea că adevărații eroi ai acelei zile fuseseră cei aflați pe câmpurile Belgiei, păstrate acest gând pentru el. Ar fi putut să scrie o poveste reală despre război, avându-i ca protagoniști pe cei mai buni dintre soldați.

Apoi, moartea neașteptată a lui Tom Holbrook fusese pentru el semnalul că nu mai avea să se bucure de aceeași ospitalitate la han. Iron Tom, așa cum era cunoscut în tinerețea sa în ring, fusese îngropat duminica precedentă, iar fiica sa cu părul auriu devenise moștenitoarea acestei proprietăți.

Tooth and Nail arăta exact ca în săptămâna precedentă, excepând faptul că clienții săi obișnuiți începuseră să-și aranjeze freza și să-și schimbe vestele pătate și jachetele uzate cu straietele de duminică. Era evident că, acum că era noua proprietară a hanului,

Lucy Holbrook devenise un trofeu râvnit de toți. Harry nu obișnuia să facă pariuri, dar ar fi pus rămășag că fata avea alte planuri decât să se căsătorească cu unul dintre vecinii ei.

De la ușa de la intrare, Harry a coborât cele trei trepte largi care duceau în salonul comun. Lambriul de stejar al hanului era la fel de maro precum carnea de vită și berea. Pereții erau aurii ca muștarul sau ceapa, iar căminele lui erau negre ca funinginea veche de un secol.

Sub vechile ferestre cu cercevele care dădeau spre curte se aflau mesele lungi unde pasagerii diligențelor puteau servi o cină rapidă. Tăblița cu meniul anunța: *Miel-Porc-Vită*. O vatră mare din piatră, folosită și pentru gătit, împărțea încăperea între mesele din față pentru călători și băncile modeste de la bar, unde clienții obișnuiți ai hanului își comandau halbe cu bere și își fumau pipele, lăsând să cadă tutunul în băutura de sub nasul lor.

Locul era un colț din Anglia pentru care se dusesse războiul lung cu Franța, dar oamenii care stăteau la bănci cunoșteau războiul doar din perspectiva fluctuației prețurilor, a schimbării guvernelor și a bătăliilor duse pe meleaguri îndepărtate, toate acestea devenind istorie mai repede decât faima campionului local de box. Ei erau civili și, chiar și după zece ani de pace, Harry nu credea că ar mai fi putut deveni unul de-al lor.

Un nor subțire de fum albăstrui plutea în interiorul salonului. Pendula ticăia, focul trosnea și afară ploaia se prelingea în țevile de scurgere. Clienții obișnuiți ai hanului, aflați pe bănci, stăteau aplecați peste halbele lor. Harry a ghicit motivul supărării – fiica cu păr auriu a hangiului nu se zărea pe nicăieri.

Will Wittering, un fierar care muncea la grajdurile hanului, i-a strigat:

– Căpitane, hai să torni cu noi ceva pe gât în această zi mohorâtă.

Harry și-a făcut loc printre ei, iar grupul s-a mutat pentru a-i face loc pe bancă.

– Am o noutate pentru tine, căpitane, l-a anunțat Will plin de sollicitudine.

– Și care ar fi asta? l-a întrebat Harry.

A dat din cap către Frank Blodget, barmanul, să-i dea o halbă.

Cu clubul de spionaj închis, Harry nu mai trebuia să respecte regula de a nu se atinge de băuturile alcoolice.

– Una dintre Rachetele lui Sir Geoffrey Radcliffe a fost jefuită aseară de o bandă de tâlhari.

Harry a luat prima înghițitură de bere și a ascultat istorisirea, completată de mai mulți dintre cei prezenți. A aruncat rapid o privire către orb, care stătea singur pe banca lui, fără să mai lucreze, așa cum făcea de obicei. Queenie, pisica portocalie cu dungi albe a hanului, stătea încovrigată în poala lui Adam, între mâinile flasele ale bărbatului celui înalt.

– Hoții s-au ales cu o pradă pe cinste? i-a întrebat pe cei de pe bancă.

Oare ar putea scoate ceva de la bătrân, profitând că Lucy Holbrook nu era prin preajmă?

– Acesta este misterul, a spus Will, clătînând din cap. Au luat doar caii.

– Nu au furat aurul lui Radcliffe?

Harry știa că orice cal înhămat la oricare dintre Rachetele lui Radcliffe nu mai valora nimic, nici măcar nu mai putea fi vândut pentru carnea lui. Radcliffe conducea o afacere de transport în care profiturile erau slabe, iar vizitii săi erau genul care își mânau caii până când cădeau de epuizare chiar în timpul cursei, și mureau pe drumul dintre Londra și Dover.

Clienții de la bănci au chicotit. Geoffrey Radcliffe primise titlul pentru că îl împrumutase pe regele George cu sume amețitoare de bani pe vremea când acesta era doar un prinț.

– A fost o bandă de tâlhari, a adăugat Will. Au vorbit ceva într-o păsărească de-a lor.

– Ar putea fi țigani, a sugerat un alt client de pe bancă.

Harry s-a aventurat să arunce o privire spre orb. Era unul dintre rarele momente când Lucy Holbrook îl lăsa pe bătrân singur. Adam Pickersgill fusese obiectivul lui Harry timp de săptămâni, dar găsirea lui nu făcuse decât să adâncească misterul. Adam era înalt și uscățiv, cu un smoc de păr alb deasupra unei bandaj de pânză strâns în jurul capului, acoperindu-i ochii nevăzători. Harry bănuia că ar avea în jur de optzeci de ani și i-a recunoscut meritele lui Lucy că avea grijă de bătrân, care era curat, pieptănat și bine îmbrăcat.

În majoritatea zilelor, Adam stătea pe banca lui cu periile și cremele de lustruit sau cu o grămadă de tacâmuri de argint și cu

o oală pe care urma să o curețe. Clientii de la bănci știau puține despre el și nici nu le păsa. Cei mai mulți dintre ei îl considerau pe bătrân pur și simplu ca făcând parte din decor. Fusesse în preajma lui Lucy Holbrook încă din perioada de început a hanului.

Jenat, John Simkins, un comerciant care vindea butelci de apă, a mărturisit că în copilărie îl tachinase pe Adam și încercase să-l enerveze ori de câte ori Lucy îl scotea din han să se bucure de un strop de soare și de un pic de aer curat. Nimeni nu știa cum ajunsese fata să aibă grijă de bătrân.

Harry s-a întors către cei care vorbeau despre drumuri și tâlhării, laudându-se că oricare dintre ei s-ar fi descurcat mult mai bine în fața atacului hoților decât vizitiul. Era aceeași atitudine de bravadă dată de aburii alcoolului pe care Harry o mai întâlnește și la recruții fără experiență, în noaptea dinaintea bătăliei.

Pe măsură ce discuțiile se înteteau, devenind din ce în ce mai zgomotoase, cei de la bănci aruncau câte o privire spre ușa salonului privat al hanului. Harry ar fi pariat că cel puțin trei dintre ei aveau să-și facă curaj să-i ceară mâna lui Lucy.

– Unde este domnișoara Holbrook? a întrebat el când discuțiile despre jaf au încetat.

Toate capetele au indicat ușa aflată de cealaltă parte a intrării, iar Will a vorbit în numele grupului.

– Ia prânzul cu prietenele ei. Will și-a șters spuma de bere de pe buze. Iată un mister de rezolvat pentru dumneata, căpitane, a spus el. De ce și-a trimis Sir Geoffrey aurul în Iad?

Will, un uriaș cu părul blond, era considerat a fi șeful grupului, iar tovarășii lui așteptau gluma.

Harry a ridicat din umeri.

– Ca să aibă parte de el când va ajunge acolo, a spus Will.

Toți au râs și s-au lovit cu mâinile peste coapse.

– Geoffrey a fugit.

Vocea profundă a lui Adam Pickersgill a răsunit din colțul lui, calmând spiritele. Bărbații au revenit la pipele lor. Harry a dat din cap spre ei și s-a întors către bătrân.

– Geoffrey a fugit, a repetat bătrânul.

Mișcarea corpului lui a făcut să se zgâlțâie banca de sub el.

Harry a traversat camera și a pus o mână pe umărul bătrânului pentru a-l liniști, făcându-i semn lui Frank de la bar să-i toarne o

halbă mică de bere. Când i-a adus-o, Harry a ridicat mâna mare și pătrătoasă a bătrânului și a strâns-o în jurul halbei de cositor, așa cum o văzuse procedând pe Lucy.

Adam a băut berea cu înghițituri zdravene, care i-au lăsat o mustață de spumă deasupra buzei de sus. A trântit halba pe masă, improșcând cu bere.

– Adam nu trebuie să plece. Adam trebuie să rămână.

Queenie și-a schimbat poziția în poala bătrânului și a sărit jos pentru a se arcui lângă cizmele din piele ale lui Harry. S-a aplecat să mângâie animalul pe cap.

Adam s-a liniștit și și-a înclinat capul într-o parte.

– Îți plac foarte mult pisicile.

– Da, a recunoscut Harry.

Bătrânul, deși orb, se pricepea să detecteze prezența unei persoane și să recunoască oamenii chiar înainte de a vorbi. Dacă Harry l-ar putea face pe Adam să vorbească, poate i-ar putea spune în sfârșit ceva util despre caz. Harry bănuia că vorbele ciudate ale lui Adam făceau parte dintr-o poveste care avea sens, fragmente dintr-o istorioară în care un bărbat a fugit în timp ce altul a rămas pe loc, poate chiar martor la scena crimei.

– Geoffrey a fugit, a repetat Adam, de data aceasta ca și când ar fi fost vorba doar despre o conversație obișnuită.

Harry l-a strâns prietenește de umăr.

– Cum e berea azi, Adam?

Fața lui Adam s-a încrețit în zeci de riduri în jurul benzii de pânză care nu mai era atât de albă. A întins mâna după cea a lui Harry și i-a răsucit-o cu două mișcări lungi și energice, de parcă ar fi rotit un robinet.

– Berea de la Tooth and Nail e foarte bună. Îți place berea ta foarte neagră, precum cafeaua.

– Așa e, Adam.

Din direcția celor așezați pe bănci s-a auzit un alt comentariu despre jaful asupra Rachetei lui Sir Geoffrey. Adam s-a mișcat, mâinile lui noduroase trăgând de pătura așezată peste genunchi. Harry s-a așezat lângă el, iar Queenie a sărit în poala lui. A mângâiat blana pisicii și s-a gândit cum să extragă adevărul din mintea rătăcită a bătrânului.